

14. АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН ВЯРВАТ...

ЦЪРКВАТА е ЕДНО тяло с много членове, призвани от всеки народ, род, език и люде. В Христос ние сме ново създание. Разлики по отношение на раса, култура, образование и националност, поради високо или ниско обществено положение, определяне като богати и бедни, мъже или жени не трябва да ни разделят. Всички ние сме равни в Христос, Който чрез един Дух ни е свързал да сме едно с Него и един с друг, да служим и да ни служат без пристрастност, без разделение или въздържане от общение. Чрез откровението на Исус Христос в Писанията ние споделяме същата вяра и надежда и протягаме ръка с едно и също свидетелство към всички. Това единство има за източник единството на триединния Бог, Който ни е осиновил като Свои деца. (Рим. 12:4, 5; 1 Кор. 12:12-14; Мат. 28:19, 20; Пс. 133:1; 2 Кор. 5:16, 17; Д.А. 17:26, 27; Гал. 3:27, 29; Кол. 3:10-15; Еф. 4:14-16; 4:1-6; Йоан 17:20-23.)

ЕДИНСТВО В ХРИСТОВОТО ТЯЛО

ИСУС, СЛЕД КАТО ЗАВЪРШВА ДЕЛОТО СИ НА ЗЕМЯТА (Йоан 17:4), продължава да се измъчва за състоянието на Своите ученици дори в навечерието на смъртта Си.

Ревността довежда учениците до спорове кой е най-големият от тях и кой ще бъде поставен на най-висок пост в Христовото царство. Обяснението на Исус, че смирение-то е същност на царството Му и че Неговите истински последователи трябва да бъдат слуги, раздавайки се с желание, без дори да очакват благодарност в замяна, изглежда попада в глухи уши (Лука 17:10). Дори примерът, който Той дава, навеждайки се да измие краката им, което никой от тях не би сторил, поради изводите, които биха били направени, изглежда напразен (вж. гл. 16 на тази книга).

Исус е любов. Неговото съчувствие кара мнозина да Го следват. Без да разбират тази всеотдайна любов, Неговите ученици са изпълнени със силни предразсъдъци към неюдеи,

жени, „грешници“ и бедни. Подобни предразсъдъци ги заслепават за всеобхватната Христова любов, включваща дори и тези презрени хора. Когато учениците Го намират да разговаря с една самарянка с лоша репутация, те все още не са научили, че в нивите, узрели за жътва, има зърно от всякакъв вид, готово да бъде пожънато.

Но Христос не може да бъде подчинен на традицията, на общественото мнение и дори на семейния контрол. Неговата неугасима любов достига до низините и възстановява падналото човечество. Любавта, която биха изявиали сред безучастното общество, би била доказателство, че са истински ученици. Трябва така да обичат, както Той обича. Светът винаги е бил в състояние да разпознава християните – не благодарение на името им, а защото Христовата любов се изявява чрез тях (срв. Йоан 13:34, 35).

Дори в Гетсиманската градина основното, което занимава Христовия ум, е единството на църквата Му – онези, които са излезли „от света“

(Йоан 17:6). Христос моли Отец да създаде единство в църквата подобно на това, което съществува у Божеството. Моли се: „Да бъдат всички [неговите последователи] едно; както Ти, Отче, си в Мен и Аз в Теб, така и те да бъдат в Нас едно, за да повярва светът, че Ти си Ме пратил“ (Йоан 17:21).

Такова единство е най-мощното свидетелство на църквата, защото то дава доказателство за Христовата всеотдайна любов към човечеството. Той казва: „Аз в тях и Ти в Мен, за да бъдат свършени в единство; за да познае светът, че Ти си Ме пратил и си възлюбил тях, както си възлюбил Мен“ (Йоан 17:23).

БИБЛЕЙСКОТО ЕДИНСТВО И ЦЪРКВАТА

Какво единство има предвид Христос за видимата църква днес? Как е възможна такава любов и единство? Каква е неговата основа? Кои са съставните му части? Единството еднаквост ли изисква, или допуска разнообразие? Как действа единството?

Единство на Духа. Светият Дух е движещата сила, стояща зад църковното единство. Чрез Него вярващите биват водени към църквата. Чрез Него „се кръстихме в един Дух да съставяваме едно тяло“ (1 Кор. 12:13). Тези кръстени членове трябва да притежават единство, което Павел описва като „единството на Духа“ (Еф. 4:3).

Апостолът изброява основните съставни части на единството на Духа: „Има едно тяло и един Дух – казва той, – както и бяхте призвани към една надежда на званието ви: един Господ, една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, Който е над всички, чрез всички и във всички“ (Еф. 4:4-6). Седемкратното повторение на думата един подчертава пълното единство, описано от Павел.

Призовавайки хората от всяка народност и раса, Светият Дух ги кръщава в едно тяло – тялото Христово, църквата. При израстването в Христос културните разлики вече не са разделителен елемент. Светият Дух отстранява бариерите между високо- и нископоставени, богати и бедни, мъже и жени. Осъзнавайки, че в Божиите очи всички са равни, те се уважават един друг.

Това единство действа и в църквата като цяло. То означава, че местните църкви навсякъде са равни, въпреки че някои получават парични средства и мисионери от други страни. Такова духовно единство не познава йерархия. Местните поданици и мисионерите са равни пред Бог.

Единната църква има една надежда – „блажената надежда“ на спасението, което ще се осъществи при „славното явяване на нашия велик Бог и Спасител Исус Христос“ (Тит 2:13). Тази надежда е източник на мир и радост и силен мотив за обединено свидетелстване (Мат. 24:14). Тя води до преобразяване, защото „всеки, който има тази надеж-

да в Него, очистиwa себе си, както Той е чист" (1 Йоан 3:3).

Именно чрез общата вяра – личната вяра в изкупителната жертва на Исус Христос – всички стават част от тялото. Кръщението, символизиращо Христовата смърт и възкресение (Рим. 6:3-6), изразява съвършено тази вяра, като свидетелства за свързване с Христовото тяло.

Писанието учи, че има един Дух, един Господ, един Бог-Отец. Всички аспекти на църковното единство се основават на единството в триединния Бог. „Дарбите са различни, но Духът е същият. Службите са различни, но Господ е същият. Различни са и действията, но Бог е същият, Който върши всичко във всички човеци" (1 Кор. 12:4-6).

Степен на единство. Вярващите имат единство в мисли и преценка. Забележете следните призови: „А Бог на твърдостта и на утехата да ви даде единомислие помежду ви по примера на Христос Исус. Така че единомдушно и с една уста да славите Бога и Отца на нашия Господ Исус Христос" (Рим. 15:5, 6). „Моля ви се, братя, заради името на нашия Господ Исус Христос, всички да говорите в съгласие и да няма раздори между вас, а да бъдете съвършено съединени в един ум и в една мисъл" (1 Кор. 1:10). „Утешавайте се, бъдете единомислени, живеете в мир; и Бог на любовта и на мира ще бъде с вас" (2 Кор. 13:11).

Следователно Божията църква трябва да покаже единство в чув-

ства, мисли и действия. Означава ли това, че членовете ъ трябва да имат еднакви чувства, мисли и действия? Библейското единство означава ли еднаквост?

Единство в разнообразието. Библейското единство не е еднаквост. Библейската метафора за човешкото тяло показва, че единството на църквата съществува в разнообразието.

Тялото има много органи, всеки от които допринася за най-доброто функциониране на тялото. Всеки от тях изпълнява жизненоважна функция, макар и различна от тази на останалите органи. Никой не е непотребен.

Същият принцип действа и в църквата. Бог разпределя дарбите Си „на всеки поотделно, както иска" (1 Кор. 12:11), създавайки едно здравословно разнообразие в полза на цялото. Не всички членове мислят еднакво, нито са подготвени да изпълняват една и съща работа. Но всички функционират под ръководството на един и същ Дух, съграждайки църквата според максимума на дарените им от Бог способности.

За да изпълни мисията си, църквата трябва да вложи в делото всички свои дарби. Обединени, те осигуряват един общ тласък на евангелието. Успехът на църквата не е в това всеки член да бъде еднакъв с другия и да върши същото, каквото вършат останалите. Напротив, той зависи от това, дали всички членове изпълняват възложените им от Бог задачи.

Лозата с нейните пръчки илюстрира единството в многообразието. Исус използва метафората за лозата, за да опише единството Си с вярващите (Йоан 15:1-6). Пръчките, т. е. вярващите, са продължения на истинската Лоза – Христос. Както всяка пръчка и лист, всеки отделен християнин се различава от останалите, но въпреки това съществува единство, тъй като всички те получават жизнените си сокове от един и същ източник – Лозата. Пръчките на лозата са отделни една от друга и не се смесват една с друга: но всяка пръчка ще бъде свързана с другите, ако е съединена с общото стебло. Всички получават храна от един източник – усвояват едни и същи животворни качества.

Християнското единство зависи от присаждането на членовете към Христос. От Него идва силата за християнски живот. Той е източникът на талант и сила, необходими на църквата за изпълнение на нейната задача. Връзката с Него оформя вкусовете, навиците и начина на живот на всички християни. Чрез Него всички членове са обединени един с друг и в общата мисия. Свързани с Христос, членовете прогонват себелюбие то си и постигат християнско единство, което ги прави способни да изпълнят мисията Му.

И така, макар и да има различни характери в църквата, те всички работят под ръководството на един Ръководител. Докато съществуват много дарби, има само един Дух. Въпреки че дарбите са различни, налице е

хармонично действие. „Бог е същият, Който върши всичко във всички човеци“ (1 Кор. 12:6).

Единство на Вярата. Разнообразието на дарбите обаче не означава различни вярвания. В последните дни Божията църква ще бъде съставена от хора, поставили над всичко вечното евангелие – техният живот ще се характеризира със спазване на Божиите заповеди и с вярата в Исус (Откр. 14:12). Те заедно прогласяват на света Божията покана за спасение.

КОЛКО Е ВАЖНО ЦЪРКОВНОТО ЕДИНСТВО?

Единството е необходимо за църквата. Без него тя няма да успее да изпълни святата си мисия.

Единството прави усилията на църквата ефективни. В един свят, раздиран от противоречия и конфликти, любовта и единството между църковните членове, имащи различни качества, темпераменти и наклонности, свидетелстват за вестта на църквата и нищо друго не би могло да ги замени. Това единство осигурява неоспоримо доказателство за връзката им с небето и за валидността на пълномощията им като Христови ученици (Йоан 13:35). То доказва мощта на Божието слово.

Конфликтите между християни само на думи са предизвиквали отвращение у невярващите и са може би най-голямата им пречка за приемане

на християнската вяра. Истинското единство между вярващите премахва тази пречка. Според Христос то е основното свидетелство пред света, че Той е нашият Спасител (Йоан 17:23).

Единството разкрива реалността на Божието царство.

Една истински единна църква на земята разкрива, че членовете ѝ сериозно очакват да живеят заедно в небето. Единството им на земята изяснява реалността на Божието вечно царство. За всички, които живеят по този начин, ще се изпълни писаното Слово: „Ето, колко е добро и колко угодно да живеят братя в единодушие!“ (Пс. 133:1).

Единството показва силата на църквата.

Единството носи сила, а разединението предизвиква слабост. Една църква е истински успяваща и силна, когато членовете ѝ са свързани с Христос и един с друг и работят в хармония за спасението на света. Само тогава те са в най-истинския смисъл „съработници на Бога“ (1 Кор. 3:9).

Християнското единство е предизвикателство към нашия непрекъснато разединяващ се свят, разкъсван от студен егоизъм. Обединената църква е красноречив пример в едно общество, разделено от разлики в култура, раса, пол и националност. Единната църква ще устои на сатанинските атаки. Наистина силите на мрака не могат да надвият църквата, чиито членове

се обичат така, както Христос ги е възлюбил.

Чудесното положително влияние на една единна църква може да се сравни с изпълнението на оркестър. В моментите преди диригентът да се появи, когато музикантите настройват своите инструменти, се чува една какофония. Но когато диригентът се появи, хаотичният шум стихва и всички погледи се спират върху него. Всеки член на оркестъра заема позиция, готов да свири под неговото ръководство. Следвайки диригента, оркестърът възпроизвежда красива, хармонична музика.

„Единство в Христовото тяло означава съчетаване на инструмента на моя живот с другите инструменти в оркестъра на призованите под палката на божествения Диригент. Под Неговото диригентство, следвайки първоначалната партитура на Сътворението, ние имаме привилегията да изпълняваме за човечеството симфонията на Божията любов.“¹

ПОСТИГАНЕ НА ЕДИНСТВОТО

Ако църквата трябва да постигне единство, то както Божеството, така и вярващите следва да вземат участие в този процес. Кой е източникът на единството и може ли то да бъде постигнато? Каква е ролята на вярващите?

Източникът на единство.

Писанието посочва, че единството има за източници: (1) поддържащата сила на Отец (Йоан 17:11); (2) славата на Отец, която Христос

дава на Своите последователи (Йоан 17:22) и (3) Христовото пребъждане във вярващите (Йоан 17:23). Светият Дух, „Духът Христов“ на тялото Христово, е свързващата сила, присъствието, което държи частите в едно.

Подобно на главината и спиците на едно колело, колкото по-близо църковните членове (спиците) идват до Христос (главината), толкова по-близо идват и един до друг. „Тайната на истинското единство в църквата и в семейството не е дипломатията, нито управлението, нито свръхчовешкото усилие да се преодолеят трудностите – макар че много от това трябва да се направи, – а единството с Христос.“²

Светият Дух като обединител. „Духът Христов“ и „Духът на истината“ – Светият Дух, създават единство.

1. Центърът на единството. Навлизайки във вярващите, Духът ги прави да надживеят човешките си предразсъдъци относно култура, раса, пол, цвят, националност и положение (вж. Гал. 3:26-28). Той извършва това, довеждайки Христос в сърцето. Хората, в които Той обитава, ще гледат към Исус, а не към себе си. Тяхното единство с Христос е и връзката помежду им – плод на обитаващия в тях Дух. Тогава те ще сведат до минимум разликите помежду си и ще се обединят в мисията, за да прославят Исус.

2. Ролята на духовните дарби за постигане на единство. Възможно ли е да бъде постигнато църковното единство? Когато Христос започва посредническата си служба до трона на Отец в небето, Той потвърждава, че целта Му да доведе до единство Своя народ не е илюзия. Чрез Светия Дух Той дава особени дарби, предназначени да създадат „единство на вярата“ сред вярващите.

Обсъждайки тези дарби, Павел казва, че Христос „даде едни да бъдат ученици, други пророци, други пък благовестители, а други пастори и учители“. Тези дарби са дадени на църквата „с цел да се усъвършенстват светиите за делото на служението, за съзиждането на Христовото тяло; докато всички достигнем в единство на вярата и на познаването на Божия Син, в пълнолетно мъжество, в мярката на ръста на Христовата пълнота“ (Еф. 4:11-13).

Тези уникални дарби са предназначени да развият „единството в Духа“ в „единство на вярата“ (Еф. 4:3, 13), така че вярващите да бъдат зрели и твърди и да не бъдат „вече деца, блъскани и завличани от всеки вятър на учение, чрез човешката заблуда, в лукавство, по измамни хитрости“ (Еф. 4:14, вж. гл. 17 на тази книга).

Чрез тези дарби вярващите говорят истината с любов и растат в Христос, Главата на църквата, развивайки се в динамичното единство на любовта. Чрез Христос, казва Павел, „цялото тяло, сглобявано и свързано чрез службата на всяка

става, според съразмерното действие на всяка една част, изработва растенето на тялото за своето назиждане в любовта” (Еф. 4:16).

3. Основа на единството. Именно като „Дух на истината” (Йоан 15:26) Светият Дух действа за изпълнение на Христовото обещание. Задачата Му е да направлява вярващите в цялата истина (Йоан 16:13). Тогава е ясно, че истината с център Христос е основа на единството.

Мисията на Духа е да води вярващите в „истината, както тя е в Исус”. Такова изучаване има обединяващ ефект. И все пак само изучаването не е достатъчно, за да предизвика истинско единство. Общението, духовните дарби и любовта са много важни, но тяхната пълнота идва чрез Онзи, Който казва: „Аз Съм пътят и истината, и животът” (Йоан 14:6). Христос се моли: „Освети ги чрез истината, Твоето слово е истина” (Йоан 17:17). Следователно, за да преживеят единството, вярващите трябва да получат светлината така, както тя сияе от Словото.

Когато тази истина, както е в Исус, пребивава в сърцето, тя ще очисти, възвиси и пречисти живота, като отстрани всички предразсъдъци и търкания.

Христовата нова заповед.

Подобно на човека църквата е направена по Божии образ. Както всяка личност на Божеството обича другите членове, така и членовете на църквата ще се обичат един друг. Христос

е наредил на вярващите да показват любовта си към Бог, обичайки другите като себе си (Мат. 22:39).

На Голгота самият Исус извисява принципа на любовта до краен предел. Непосредствено преди смъртта Си Той разширява вече предадената от Него заповед, давайки на учениците нова заповед: „Да се обичате един друг, както Аз ви възлюбих” (Йоан 15:12, срв. 13:34). Като че ли Той им казва: „Моля ви да не държите на правата си, да не търсите да получите дължимото ви и да не съдите, ако не го получите. Моля ви да оголите гърба си за камшика, да обърнете и другата страна, да изтърпите нечестно обвинение, осмиване, презрение, да бъдете наранени, бити, приковани към кръст и погребани, ако това е цената да обичате другите. Защото това значи да обичате другите, както Аз ви обичам”.

1. Невъзможната възможност. Как можем да обичаме като Христос? Невъзможно е! Христос моли за невъзможното, но може и да го извърши. Той обещава: „И когато Аз бъда издигнат от земята, ще привлека всички при Себе Си” (Йоан 12:32). Защото единството на тялото Христово е свързано с възплъщението, то е единството на вярващите в Бог чрез Словото, което е станало плът. Това е също и взаимоотношение – единство на вярващите чрез общия им корен в Лозата. И накрая, то е вкоренено в Кръста: голготската любов изгрява във вярващите.

2. Единството на кръста. Единството на църквата се осъществява на кръста. Само когато осъзнаем, че не можем да обичаме като Исус, тогава признаваме нуждата си от Неговото постоянно присъствие и Му вярваме, когато казва: „Отделени от Мен, не можете да направите нищо“ (Йоан 15:5). На кръста разбираме, че Той не умира само за нас, а за всеки човек на земята. Това означава, че обича всички народи, раси, цветове и съсловия. Обича ни всички еднакво, независимо от разликите между нас. Ето защо единството е вкоренено в Бог. Ограниченият миоглед на човека има склонност да разделя хората. Кръстът прониква през човешката слепота и поставя върху човешките същества етикет с цената, определена от Бог. Той показва, че всеки човек има стойност. Всички са търсени. Ако Христос ги обича, ние също би трябвало да ги обичаме.

Когато Христос предсказва, че разпятието Му ще привлече всички при Него, Той има предвид, че собствената Му привличаща сила, силата на най-големия страдалец, ще доведе до единство Неговото тяло, църквата. Съзнанието за огромната пропаст между небето и нас, която Христос преодолява, прави възможна малката крачка, която трябва да направим през улицата или града, за да стигнем до брат си.

Голгота означава: „Един на друг си носете теготите“ (Гал. 6:2). Исус взема бремето на цялото човечество и дава живота Си, за да ни освободи, за да си помагаме един на друг.

Стъпки към единство. Единството не идва наготово. Вярващите трябва да направят определени стъпки, за да го постигнат.

1. Единство в дома. Идеално място за изява на църковно единство е домът (вж. гл. 23 на тази книга). Ако вкъщи се научим на мъдро ръководство, любезност, нежност, търпение и любов, имайки за център кръста, ще можем да внесем тези принципи и в църквата.

2. Помощ за постигане на единство. Ние никога няма да постигнем единство, ако не работим съзнателно за него. И никога не можем да твърдим самодоволно, че сме го постигнали. Трябва ежедневно да се молим за единство и да го изграждаме внимателно.

Нека да сведем до минимум разликите и да избягваме да спорим за несъществени неща. Вместо да се концентрираме върху това, което ни разделя, да се обърнем към многото скъпоценни истини, върху които имаме съгласие. Да говорим за единството и да се молим Христовата молитва да се изпълни за нас. Като вършим това, ще осъзнаем единството и хармонията, които Бог иска да имаме.

3. Работете заедно, устремени към една обща цел. Църквата няма да има единство, докато не се включи като цяло в прогласяване на Христовото евангелие. Изпълнението на тази мисия осигурява

съвършен урок по хармония. Тя учи вярващите, че всички те са отделни части на Божието могъщо семейство и че щастието на цялото зависи от добруването на всеки вярващ.

В Своята служба Христос съчетава възстановяването на душата с възстановяването на тялото. И когато праща учениците Си да изпълняват своята мисия, Той отново поставя ударението: проповядване и изцеляване (Лука 9:2; 10:9).

И така, Христовата църква трябва да върши както делото на проповядване – служенето на Словото, така и медицинска мисионерска работа. Някоя от тези две страни на Божието дело не бива да се върши поотделно или да стане основна. Както в дните на Христос, нашата работа за душите трябва да се синхронизира в балансирани съвместни усилия.

Хората, включени в различните клонове на църковното дело, трябва да си сътрудничат, ако искат да разнесат мощно евангелската покана към света. Някои считат, че единството означава обединение с цел по-голяма ефикасност. Метафората за тялото обаче показва, че всеки орган, голям или малък, е важен. Сътрудничество, а не съперничество, е Божият план за делото по целия свят. Затова единството в рамките на тялото Христово изявява Христовата всеотдайна любов, така чудно разкритата на кръста.

4. Развитие на единството по цялата земя. Една църква няма истин-

ско единство, ако не изгражда активно Божието дело във всички части на земното кълбо. Тя трябва да направи всичко, което може, за да избегне национална, културна или религиозна изолация. За да постигнат единство в мисъл, цели и действия, вярващите от различни народности трябва да се смесят и да служат заедно. Църквата да внимава да не поощрява отделни национални интереси, за да не навреди на доверието, с което се ползва по света.

Църковното ръководство да действа по такъв начин, че да запазва равенството и единството, грижейки се да не се разработват такива програми или инициативи в която и да е област, които да се финансират за сметка на делото в други области на света.

5. Избягване на отношения, които разделят. Отношения на егоизъм, гордост, самоувереност, самодоволство, чувство за превъзходство, предразсъдъци, критикарство, осъждане и намиране на недостатъци сред вярващите допринасят за разединение в църквата. Често зад тези отношения се крие загубата на първата любов. Един нов поглед към Божия дар в лицето на Христос на Голгота може да поднови любовта ни един към друг (1 Йоан 4:9-11). Божията благодат, предадена чрез Светия Дух, може да потисне тези източници на разединение в естественото сърце.

Когато една новозаветна църква се сблъсква с проблема на разеди-

нението, Павел я съветва да „ходи по Духа“ (Гал. 5:16). Чрез постоянна молитва ние трябва да търсим ръководството на Духа, Който ще ни води към единство. Ходенето в Духа създава плодовете на Духа – любов, радост, мир, дълготърпение, благодат, милосърдие, вяроност, кротост, себеобуздание – ефикасна противоотрова срещу разединение (Гал. 5:22, 23).

Яков говори за друг корен на разединение – третиране на отделни хора в зависимост от богатството или положението им. Със силни думи той разобличава такова отношение: „Ако гледате на лице, грях правите и от закона се осъждате като престъпници“ (Як. 2:9). Тъй като Бог е безпристрастен (Д.А. 10:34), не бива да отдаваме повече уважение към някои в сравнение с други поради положението, богатството

или способностите им. Трябва да ги уважаваме, но не бива да считаме, че са по-скъпоценни за нашия небесен Отец в сравнение с най-нископоставеното Божие чедо. Христовите думи коригират нашия начин на мислене: „Понеже сте направили това на един от тези най-малки Мои братя, на Мен сте го направили“ (Мат. 25:40). Той обитава в личността на най-незначителния, както и в личността на най-благословения от църковните членове. Всички са Негови чедо и затова са еднакво важни за Него.

Точно както нашият Господ, Човешкият Син, е станал брат на всеки син и дъщеря на Адам, така и ние, Неговите последователи, сме призвани да протегнем ръка, единни в разбирания и действия, за спасение на нашите братя и сестри от „всеки народ, племе, език и хора“ (Откр. 14:6).

Бележки

1. Benjamin F. Reaves, „What Unity Means to Me“; *Adventist Review*, 04.12. 1986, p. 20.
2. Ellen G. White, *The Adventist Home* (Nashville, TN: Southern Publishing Assn., 1952), p. 179.

